

ÉN, A HITEHAGYOTT – AVAGY TULP DOKTOR ANATÓMIÁJA

Nyisd meg az elméd
Kilencvenkilenc piramis áll Tara Wallud völgyében
Tökéletes körben elrendezve
Középen romos királyi sírkert
És minden hajnalban a szellemek vad táncot lejtenek
A felkelő nap fényében megfürödve, mielőtt
A madarak és az ökrök felkelnének
Kilencvenkilenc feleségét temette el a völgy királya
Ő maga pedig a centrumban fekszik
Mint a Tara Wallud-i századik
És az ő szelleme nem táncol, csak figyel
Csak szemlél, ha él még
Ez a királyi szellem
Szmírnára lecsapott a pestis mikor Isten elhagyta
Az ottani gyülekezetét, és elragadta tőlük
A pásztort, akit melléjük rendelt
Szmírna nem volt méltó, vagy az Isten nem volt méltó
Mindegy, mert Szmírna elpusztult, ahogyan
Elpusztult Efézus, és Laodicea, és Philadelphia is
Az első és az utolsó gyülekezetek, akik érezték még
Krisztus véreinek az ízét és szavainak a súlyát
E jelben győzől, mondta hang, és te, császár
Valóban győztél, és most uralkodsz, itt van,
Ha ezt akartad, ha tényleg ezt akartad
De meddig tart a birodalmad
A Hippodrom és a Megalé Ekklészia is lesz még
Néptelen, visszhangzó, üres tér
Tárd fel az elméd
És érezd a hátadon a kard és a kereszt izzását
Mint frank imák és parancsok szavai, égjenek a bőrödbe

És jegyezd meg jól, mikor látod pusztulni az Irminsult
A Birodalom sosem bukik el, mert a Birodalom nem bukhat el
Örök, és Krisztusban örök, a régi mítoszok, és a pogányok
Mint Tara Wallud, pedig elpusztulnak és elfeleded őket

Mert ez a fátuma annak, aki nem hajol meg

83

Vérző ujjak által font töviskorona

És az idő irdatlan vas harci szekere előtt

A Birodalom örök!

Örök, mert Christus vincit, Christus regnat, Christus imperat,

Amíg világ a világ, és amíg a Nap keleten kel

Engedd, hogy hallójárataid betöltsék

A himnuszok, a Kyrie Eleison, a keresztesek éneke

És aztán figyelj fel a pestiscsengők kristályhangjára

A leprásokra, akik ordítanak a fájdalomtól, arra, ahogyan

A flagellánsok korbácsai felszakítják a húst és az imáik felszakítják a lelket

És ahogyan az éj a vágánsok pimasz, szabad dalait hordozza, fülelj,

És meghallod, amikor az első elátkozott költő felsír a születésekor

Majd felsír újra, mikor az akasztófához kísérik, és meglátja az első

Gyülekező hollókat a sok közül, akikről tudja, hogy majd kikaparják

A szemét és belőle lakmároznak

Halld meg a dudákkal és dobokkal tomboló haláltáncot,

És lásd hályogtól nehézkes szemekkel,

Ahogyan Epikurosz és Ovidius emelkedik ki a tömjén és az égő himlős holt-
testek füstjéből

Lásd a győzelmet, amit a művészet arat az élet és a halál felett

Bizonyosságot nyert: a Birodalom örök!

Merülj el platonikus beszélgetésekben Cranacchal

És a többi lázadó dunai humanistával

Ünnepeljünk, felszabadult Európa, újjászületett

Újvilág! Jöjjön végre az új világ

Bonts vitorlát, itt az Újvilág

Nyisd az elméd kapuit,

Descartes, Spinoza, és Locke az Értelem zászlaját viszik

És utat törnek új gondolatoknak, egy új kornak

És hiába most már minden autodafé

Fehéren izzó gyűlölet-lángja

Dobbant a mindent legyőző tudás és igazság:

Eppur si muove, mégis mozog a Föld!

Mozog a Föld, mozog az ember, mozog a gép

Mozgolódik a nép, Angliában király felett hoz ítéletet

Vasbordájú Cromwell a parlamenti szentekkel

Hív a szabadság, és a kartácstűz, puskaporba
 Vérbe, és sárba fulladva, forog a Szamszára kereke
 És egy századdal később új eszmék jönnek
 Szabadsággal, egyenlőséggel, testvériséggel
 Aztán terrorral, guillotine-nal, utcákon folyó
 Vérvörös bosszúözönnel, megtorlással,
 Királyok és királyság halotti torával
 Aztán a Népek Tavaszával

Eksztatikus márciussal, puros-fehér-zölddel
 És családdal, hazával, munkával
 Az ipar excrementuma pedig beborítja
 A vidéket, és beborítja az elméket,
 Cilinderek és szivarok mögé bújjik az új nemesség
 Az új sans-culotte pedig vörös zászlókkal vonul
 Május idusán, és ugyanazt akarja, amit nem
 Nem kapott meg sosem, nem volt övé sohasem
 Aztán egy szép napon Príncipe lelőtte a koronaherceget
 Megállj!

Híveim! Boruljunk térdre! Könyörögjünk!
 Elohim, kérlek, ne hagyj el minket a harcban
 Elohim, kérlek, ne vezess minket értelmetlen mézszárlásokba
 Elohim, kérlek, ne roppantsd meg az öreg kontinenst
 Elohim, kérlek, ne hozz ránk fehér és vörös arkangyalokat
 Arkangyalokat, kik Berlinig vagy Moszkváig menetelnének
 És felperzselnék az utat amerre járnak
 Elohim, kérlek, szabadítsd meg minket a gonosztól
 Szabadíts meg minket a halál angyalaitól
 Elohim, hallasz engem? Atyám! Ne tedd ezt velünk
 Nem vagyunk méltók hozzád, de ne tedd ezt velünk

Kérlek

Elohim, Elohim

Itt vagyunk hát

Ebben a sivatagban, amit béketábornak, ebben a disznóólban

Amit a legvidámabb barakknak neveznek

Zabálj gulyást, na, gyerünk, mi lesz

Hogy még nem száradt meg a pincér kezén a népfelkelők vére, és akkor?!

Isten! – Nincs! Isten nincs

Eltárs van? Elvtárs van. Aggodalomra semmi ok, elvtárs van

Zabáld a gulyást, tenyészállat, mert csak erre vagy jó

Ide jutottunk

Ide, ebbe a löre- és kolbászszagú rossz akolba, ebbe a siralomvölgybe

Egyél, egyél, egyél
Isten itt van? Nem, isten nincs, elvtárs van
Elohim, Elohim, Kádár, Kádár
Adj nekünk jövőt, de vidd innen a vörös angyalaidat
Nyisd meg az elméd!
Megérte? Szabad vagy, így akartad, nem
Nem, nem vagy szabad, mégsem így akartad
Mi végre az egész teremtés...
Tanuld meg az iskolapadban ezt a kérdést
Mi végre a történelem?
Isten van? Nem, Isten nincs, elvtárs van? Nem, elvtárs nincs
Elégtek mind, Elohimek és Kádárok
Értelem van? Döntsd el te, én nem látok
Élet van? Nevezd ezt életnek, ha te így akarod
Ki vagyok én, hogy azt mondja, nincsen igazad –
Nyisd meg az elméd

85

